

[Carl P. Jensen.]

ligger i dette øjeblik, på fagbevægelsen og på regeringen. Jeg mener ikke, at noget kan være mere forkert end netop denne påstand. Jeg vil gerne understrege som en ubestridelig kendsgerning, at såfremt den forhandlingsvilje i arbejdsgiverkredse, der, efter at den højtærede statsminister havde taget sit initiativ, blev lagt for dagen umiddelbart før påskedagene, havde været tilstede noget før, havde vi ikke haft den situation, som fagbevægelsen nu er tvunget ud i. Den begrænsede konflikt kunne have været fortsat, til mæglingsforslagets skæbne var blevet afgjort på ganske normal måde, og vi kan ikke se, at statsindgreb på nogen måde kan gavne den afstemning, der nu skal finde sted.

Jeg vil gerne understrege det ansvar, som Dansk Arbejdsgiverforening har dels for de negative forhandlinger, der fandt sted forud for det tidspunkt, da forligsmænd gav op i første omgang, dels for den situation, der indtrådte, da de to store olieselskaber på arbejdsgivernes foranledning eller rettere på arbejdsgiverforeningens påbud standsede mulighederne for at effektuere de leverancer, der var omfattet af dispensationerne.

Jeg vil også gerne pege på den kendsgerning, at arbejderne kun har fået utak for den indsats, de har øvet i det danske samfund gennem de sidste 15—16 år, og for deres indsats i landets produktionsliv og den genopbygning af landets erhvervsliv, der har fundet sted i de sidste 10 år. Jeg minder om, at da fagbevægelsen i 1947 tog initiativet til at gøre danske arbejdere produktions-minded med det formål at øge arbejderne interesse for den tekniske udvikling, for rationaliseringsbestrebelse, fik man på vort initiativ oprettet de såkaldte samarbejdsudvalg. I aftalen herom siges det bl. a. — jeg beder om formandens tilladelse til et citat —:

„For at fremme produktionen skal udvalget behandle spørgsmål vedrørende rationel drift, herunder spørgsmålet om de tekniske hjælpemidler, tilrettelægning af arbejdet, materialebesparelser o. lign., således at der tilsigtes en sådan organisering af arbejdsprocessen, at produktions-effektiviteten forøges mest muligt med det formål at nedsætte produktionsom-

kostningerne, skabe billigere varepriser og gavne virksomheden, de i virksomheden ansatte og samfundet som helhed.“

Fagbevægelsen har ofret betydelige midler på at fremme dette formål. Titusinder af arbejdere og tillidsmænd har været på skolebænken, og vi har ofret millionbeløb på at bygge en særlig skole, hvor produktivetsproblemerne har en fremtrædende placering. Tusinder af timer af arbejderne fritid er ofret på at skole vore medlemmer til at løse de mange og store opgaver, dette problem har rejst i den moderne industri, en indsats, som er anerkendt, men kun med ord.

Jeg kan også nævne, at De samvirkende Fagforbund har antaget rationaliseringsingeniører, som har haft fuldt op at gøre med at rejse land og rige rundt som konsulenter på arbejdspladserne, som foredragsholdere sammen med fagbevægelsens tillidsmænd — alt dette udelukkende for at opfylde så meget som muligt af aftalens forudsætninger i den retning, jeg lige har citeret. Men det eneste punkt i formålsparagraffen, der er opfyldt — med ganske få hæderlige undtagelser — er det, der handler om at gavne virksomhederne; det fremgår klart af de udbytter, adskillige virksomheder har udbetalt. Arbejdsgiverne har tjent penge, mange penge, og arbejderne har intet som helst opnået af det, som var denne samarbejdsaftales forudsætning. Det er derfor, denne arbejdskamp er blevet ført; den er blevet ført, for at arbejderne kunne opnå den andel, som man ikke godvilligt har villet give dem.

Der er nu stillet et mæglingsforslag, som vel ikke er tilfredsstillende, men udtryk for et kompromis, hvor anskuelserne har måttet bøje sig imod hinanden. De kredse, der har talt om nødvendigheden af en forbrugsbegrænsning og om tilbageholdenhed i lønkravene, de taler — som det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har nævnt — om arbejdere med en løn på 150—170 kr. om ugen. Myten om de store arbejderløninger fremgår klart, som den overdrivelse det er, af den opgørelse over arbejderløninger her i landet, som de ærede medlemmer kan finde i nummer 4 af „Nordisk Kontakt“, der ligger på de ærede medlemmers bord — jeg henviser til oversigten på side 10. Hvis man læser denne oversigt